

θόρυβο, ξένοιαστα, χωρίς νὰ προσέξουν διόλου στῆς φωναῖς τοῦ δεμένου

. . . . Τ' ἄστρα 'στὸν οὐρανὸ 'λαμπύριζαν, δροσιὰ ψυχρὴ 'ψυσοῦσε κ' ἡ ζωὴ τῆς θάλασσας 'μουρμούριζε πάντοτε τὴν αἰώνια ρίμα τῆς.

'Ἦταν ἐκεῖ ὧρα πολλή, βυθισμένος 'σὲ πλημμύρα σκέψεων μελαγχολικῶν, ὅταν μὲ τρόμον ἐννοίωσε τὴν τιμωρίαν του. 'Ἡ θάλασσα, 'λίγα μέτρα μόνον μακρὺν προχωροῦσε πειὰ σιγαλά, ρυθμικά, ἀμείλικτα 'στὴν ἄμμο. Κάθε κύμα 'περνοῦσε τὸ ἄλλο λιγάκι κι' ὅλο 'πληθιαζαν. Τώρα πειὰ ἔφταναν 'στὰ πόδια του, καὶ κάθε χτύπημά τους τὸν ἐράντιζε μ' ἄφρους.

'Εφώναξεν, οὐράλασε· μὰ ἡ φωνὴ του 'σβυσμένη δὲν ἔφτανε 'στὸ κοιμισμένο χωριό· κανεὶς δὲν θ' ἀνδρυχοῦσε γι' αὐτὸν ὦ· τὸ πρῶν.

. . . . Γλῶσσοι νερὸ περικύκλωναν τὰ γόνατά του. Τοῦ ἀπειροῦ οἱ μολοῦσοι τὸν ἐδάγκαναν.

'Ο 'Ρόζερ ἔσχιζε τὰ κρέατά του, 'προσπαθοῦσε νὰ σπάσῃ τὸ δολοφόνον σκοινί, 'μάτωνε τὴ ράχι του· τὸ αἷμα ἔτρεχε, μὰ τὸ σκοινί ἦταν γερό.

'Αμίλητος ἐπερίμενε πειὰ τὸ μοιραῖον τέλος. Συλλογίσθηκε τὴ συγκίνησι τοῦ κόσμου, σὰν θὰ εὑρισκαν τὸ πτώμα του· ἔφαντάσθηκε τὴν ἐντύπωσιν τῆς κυρίας Θορέν· ἐνόμιζε πῶς διαβάσει τῆς νεκρολογίης του, ἔπειτα 'σκέφθηκε τὴν μητέρα του, ποῦ θὰ τὸν περιέμενεν ἡ ἄτυχὴ νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα

Κι' ἔκλαψε

Τὸ νερὸ εἶχε φτάσῃ 'στὸ στῆθος του· μερικὰ κύματα 'φτάνανε 'στὸ πρόσωπό του καὶ ἐφύγαν ἔπειτα, ἐνῶ ἔτρεμε.

Σὲ μίαν ἀναπνοήν. ἄλλο κύμα τὸν ἐχτύπησε.

Τώρα ἡ ἀσφυξία 'μισοάνοιξε τὰ κλεισμένα σφικτὰ σαγόνια του· τὰ 'μάτια του 'θάμπωσαν, τ' αὐτιά του βούιζαν

. . . . Τὴν ἴδιαν ὥραν ξεκνοῦσε τὸ μακρὺ ἀμάξι τῶν Τσιγγάνων, ἡ ρουλόττα μὲ τὸ κοκκαλιάρικο ἄλογο καὶ τὸ γέρικο σκυλί, ποῦ 'γαύγιζε πάντοτε στὴ γαλήνη τῆς νύχτας . . .

J. CONSTANT

Μετάφρασις Ρ. Παρίση

ΑΤΟΜΙΣΜΟΣ ΕΚΚΕΝΤΡΟΣ

ΛΟΞΗ θαμποβολή, πύρινο καὶ παρατεταμένο φωσφόρισμα ματιοῦ ποῦ παίξει μὲ τραγικὸν μεγαλεῖον τὸ βολβό του μέσ' τὴν κόγχη ἢ γαργαλίζεται μὲ ἀπόχρωσιν ἀγρίου γιὰ νὰ τὸ σκεπᾶσουν τὰ βλέφαρα σ' ἓνα ἡδονικὰ δυναμισμένο κλείσιμο.

Αἱ εἰκόνες ποῦ πέρασαν μπρὸς τοῦ γρήγορου σὰν ἀστραπὴ ἀφήκαν τὰ χαρακτηριστικά τους, μὰ κἄπως σκονεινὰ.

Τὸ ἄγριο καὶ κλεισμένο μάτι τῆς λευκαίνει μίαν μίαν μὲ τὸ χυμὸν του καὶ σὰν τῆς ἔπλυνε ἀφήνει τὸ δάκρυ νὰ κυλίσῃ χονδρὸ καὶ διαμαντένιο.

Γιὰ μιὰ στιγμή δὲν εἶναι μέσ' τὸν κόσμο· καὶ ὁμως τὸν πατεῖ· τὰ αὐτιά του κ' αὐτὰ εἶναι σφαλισμένα δὲν ἀκούουν τίποτε.

Τὸ χαῶδες καὶ τρισκότεινον ἄγνωστο μὲ τὴν δμίχλη τὴν πυκνὴ ποῦ τὸ περικαλύπτει τὸν τρομάζει, τοῦ γεννᾷ σκέψεις, τοῦ τραχύνει τὸν λογισμόν καὶ τοῦ προκαλεῖ παλμούς στὰ στήθη.

Τὸ πείσμα σπέρμα τοῦ ἀγνώστου ἀρχίζει νὰ δυναμώνει μέσα του καὶ ἡ μανία τὸν κάμνει νὰ ζιγῇ σύσσωμος.

Συναρπάξεται ἀπὸ τὸ φαντασματικὸν μὲ τὰς ἐπιβλητικὰς γραμμάς του ἀτακτα διασταυρούμενας καὶ ὠθεῖται πρὸς τὰ ἔμπροσ.

Παραληροῖ σὰν ἐφηβος καὶ αἰσθάνεται μιὰ φρίσσοινα καὶ ἡδοναθῆ συγκίνησι.

Αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ δῇ λίγο τριγύρω του καὶ νὰ ἀντικρύσῃ τοὺς ἀνθρώπους.

Πονεῖ λίγο τὸν κόσμο μὲ τὴ μωρὰ του πρόληψιν, καὶ τὴν ἀσυνείδητη τροχίαν του.

Συσπᾶται διὰ μιᾶς τὸ μάτι του καὶ χροσώνεται λίγο ἀπὸ ἀκτινοβολήματα ἡλίου.

Τώρα βλέπει τὰς ἰδίας εἰκόνας μὲ νέα ὁμως ὄψιν· εἶναι κἄπως διαφορετικά.

Εἶναι ἀνάγκη κ' αὐταὶ νὰ λευκανθοῦν· εἶναι ἀποτυπωμένα πλέον.

Δύο σπαμωδικαὶ συσπάσεις καὶ ἓνα μικρὸ κάμνυμα καὶ τὸ μάτι βυθίζεται πάλι στὸ σκοτάδι.

Τὸ χάος ποῦ τὸ τρώμαζε πρότερον, τὸ σαγηνεύει τώρα.

Τί ὥραία νύκτα ποῦ εἶναι, πόσο μεγαλοπρεπὲς ποῦ τοῦ φαίνεται τὸ μυστηριώδες ἄντρον ἐκείνης τῆς στοιχειωμένης φύσεως.

Καὶ ὁμως δὲν τὸ διακρίνει καλὰ καλὰ· μόνον βλέπει νὰ τὸ πλαισιώνουν δύο μεγάλα ἐρυθρὰ πτερὰ μὲ πράσινα φωτοκύματα.

Τρέχει μὲ δλη του τὴ δύναμιν ἀρπάζει τὰ πτερὰ καὶ φεύγει, πετᾷ πάνω στὸ χάος σὰν ἀετὸς καὶ πλανᾶται σὰν ἐρημοποῦλι.

Γύρισε πάλι στὸν κόσμο, μὰ πονεὶ ὑπερήφανο καὶ μεγάλο.

Τὸ μάτι του τὸ ἄγριο, μὲ τὴν τραγικὴν του δύναμιν φωσφορίζει πάλι καὶ χρωματίζεται μὲ ἀστραπὴ.

Συσπᾶται ἀκούραστο μὲ δαιμονίον ταχύτητα· μὲ τοὺς κεραυνούς ποῦ σπείρει γύρω του καὶ τὸ σεισμοδόνημα ποῦ πνέει τὸ στόμα, τώρα κλονίζεται κι' ἡ γῆ.

ΙΑΣΩΝ ΣΕΛΗΝΑΣ